

კათოლიკე ბერის ადაირება : "ერთი სიტყვა მართლმადიდებლებთან მონანიებაზე და თავს წამაცდრიან"

ათონის მთაზე მდებარე წმ. პავლეს მონასტრის წინამძღვარი, არქიმანდრიტი პართენი (მურედათოსი):

„ ეს ამბავი დაახლოებით 15 წლის წინ მოხდა. კვირა დღით, წირვის დაწყებისას ტაძარში კათოლიკე ბერი შემოვიდა, სამოსის მიხედვით ბენედიქტეღთა ორდენის წევრი. მოკრძალებურად იქცეოდა, პირჯვარი კათოლიკური წესით გადაიწერა, მთელი წირვა გაუწმენდა იდგა და თვარყურს გვაღევნებდა, თუ როგორ ვწირავდით საკურთხევდში. ცოტა ხანში ორმა ბერმა მომახსენა, ტაძარში კათოლიკე ბერია და ხომ არ გავიყვანოთ, არ ეკუთვნის აქ ღვთისა. იმწამსვე აზრმა გამიერდა: „უფადი რას მოიმოქმედებდა ასეთ შემთხვევაში – ვინმეს ჭეშმარიტი რწმენის შესახებ რომ სურდეს გაგება, ასეთ ადამიანს არ განარიღებდა.“ ამიტომ მამებს შევაგონე, რომ კათოლიკე ბერისთვის არაფერი ეთქვათ, დამიჯერეს. ბიარების შემდეგ სეფისკვერს რომ ვარიგებდით, ერთმა მამამ მითხრა:

- ვფიქრობ, სეფისკვერი არ უნდა მივცეთ.
- მე კი ვფიქრობ, თავადაც არ მოვა სეფისკვერის ასაღებად, - მივუგე ბერს.

მართლაც, ამ ხნის მანძილზე კათოლიკე ბერს აღგირიდან ფეხი არ

მოუცვრია, განრიდებულად იდგა.

წირვის შემდეგ ტრაპეზზე წავედით. ზოგადად, უცხო რჯულის ტურისტებისთვის სატრაპეზოში ცარვე სუფრას ვშრით ხორმე, მოვიპატიჟეთ, მაგრამ უარი გვითხრა. მივხვდით, ჩვენ გამოსვლას ელოდებოდა ეზოში.

იმ დროს გვყავდა ერთი მღვდელი მიტიდენიდან, მამა პავლე. ოდესღაც ის იტალიაში სწავლობდა და კარგად ფლობდა იტალიურ ენას. ტრაპეზის შემდეგ დავაბარე, ეთქვა კათოლიკე ბერისთვის, რომ მასთან საუბარი მსურდა. მან მორჩილებით შეასრულა ჩემი დავადება. მადევე ორივე ჩემს კაბინეტში გამოცხადდა. იტალიურ ბერს ხერში ჩანთა ეკავა, როგორც მივხვდი, რაღაც განსაკუთრებული ელო. შემოსვლისას სახე სიხარულისგან უბრწყინავდა, კმაყოფილი იყო, სასაუბროდ რომ მოვიწვიე, კეთილად გამიღიმა და თავი დამიკრა.

წმ. პავდეს სახელობის მონასტერი, ათონის მთა

-მამა პავლე, გთხოვ, გადაუთარგმნე შემდეგი – რამოდენიმე კითხვის დასმა მინდა და გურწრფედ მიპასუხოს. ჩემს მხრიდან მეც გურწრფედი ვიქნები, - ვუთხარი მამა პავდეს.

კათოლიკე ბერი სიხარულით დამთანხმდა.

-მითხარი, რომედ სარწმუნოებას აღიარებ?

– რომის ეკლესიას მივეკუთვნები და ბენედიქტედთა ორდენის წევრი ვარ.

– მთელი წირვა ფეხზე იდევნი და საკურთხევლისთვის თვალი არ მოგიშორებია. რა შთაბეჭდილება დაგრჩა ჩვენი ღვთისმსახურებისაგან, რა დაინახე, რა შეიგლძენი?

– ასე გიპასუხებთ, მამო. უპირველეს ყოვლისა ვმადლობ უფარს, რადგან ახადგაზრდობიდან ვევედრებოდი ღირსყოფად მართლმადიდებელურ წირვაზე დასასწრებად. ღმერთმა ეს ამისრულა. ჩვენ ყოველთვის გვეუბნებოდნენ, რომ აღმოსავლური ეკლესია სქიზმაშია და მაღრი აქვს დაკარგული. მე კი ძადიან მინდოდა მენახა თქვენი წირვა-ღოცვა. ღღეს ღმერთმა ამიხდინა ნატვრა, - თქვა იტარიერმა ბერმა.

მე კი გურში გამიხარდა, რომ საძმომ ტაძრიდან ის არ გააძევა.

– თქვენი ტაძრის მოხატულობას, კანკერს რომ ვუყურებდი, მართლმადიდებლური ეკლესიის დიდებით წარმოშობილ აღრფთოვანებას ვერ ვიტევდი გურში. ჩემს პირდაპირ უფარ იესო ქრისტეს ვხედავდი, მის მარჯვნივ- დედა ღვთიმშობედს, ზემოდ კი – წმიდა მოციქულებს და მრავარ წმიდანს. რა დიდებაა, რაოდენი მაღრი და სიხარულია! კათოლიკურ ტაძრებში ხომ არაა ხატები, მხოლოდ ქანდაკებები, ანუ კერპები, რაც საეკლესიო კანონით აკრძალულია!

ისეთი შეგრძნება მქონდა, თითქოს ზეცაში ამიტაცეს, ხოლო მღვდლების მსახურებას რომ ვუცქერდი, მთრად სამოთხეში მეგონა თავი.

– თქვენ, კათოლიკები მესას რომ ატარებთ ტაძარში, როგორ გრძნობთ თავს? – ვკითხე ბერს.

– შევდივართ ტაძარში, საკურთხევლის ცენტრში ვდგებით, ჯვრის ფორმით ვიკრეფთ ხედებს გურბე და ვამბობთ: „აქ უნდა მივიღოთ წმიდა ზიარება, აქაა სამოთხეც და ჯოჯობეთიც.“

– გასაგებია. თვით კათოლიკურ ტაძარს, მის სივრცეს როგორ აღიქვამთ?

– ჩვენი კათოლიკური ტაძარი – მყინვარია. იქ ისე ცივა, როგორც მაცვივრის საყინურეში.

– „მაცვივრის საყინურეში“ რას გულისხმობ? – ჩავეძიე იტალიედ სტუმარს.

– სიცივის შეგრძნებას, – მიპასუხა, – აისბერგს...ყინურს და სიცარიელეს.

– ძვირფასო ადამიანო, რატომ-ღა დადიხართ იმ „საყინურეში“? რაღას ეზიარებით იქ? რას აკეთებთ? ნუთუ შესაძლებელია ასეთი რამ?

-ღიახ, შესაძლებელია...

– სად ჯობია: ჩვენს ტაძარში თუ თქვენთან?

– უთუოდ თქვენთან, – იყო პასუხი.

– ერთ რამეს გეტყვი – რა მოხდება თქვენ, კათოლიკებმა რომ მოინანიოთ და დაგვიბრუნდეთ, რათა ის ერთიანობა აღვადგინოთ, რომელიც 1054 წდამდე იყო და დაიკარგა. სიხარულით მიგიღებდით და ერთ ეკრესიად ვიქცეოდით. როგორ ფიქრობ, შეძლებთ მონანიებას და ჩვენთან დაბრუნებას?

სტუმარს გაეღიმა.

-რატომ იღიმი?

– მამაო, რა თქმა უნდა მართარი ბრძანდები და კარგ რამეს ამბობ. მაგრამ, თუ დავიწყებ ვინმესთან ამ საკითხის, ანუ კათოლიკეების მონანიებასა და მართლმადიდებლობაში დაბრუნების შესახებ საუბარს, მეორე დღეს ცოცხარი აღარ ვიქნები. ერთი სიტყვა და თავს წამაცრიან.

– რას ნიშნავს „თავს წაგაცდიან?“- ვკითხე გაკვირვებულმა.

იტადიერმა სტუმარმა აღარეფერი მიპასუხა, გაჩუმდა. ცოტა ხანში ჩანთა გახსნა და ფუთა ამოიღო.

– მამათ, მაღლობერი ვარ ყვერაფრისთვის. სამწუხაროდ, ვერაფერს შეცვრი. ყვერაფერი გაქვავებურია და ფუნდამენტარური ფორმა მიიღო... ამ პაკეტში სამი ხერხანწერი წიგნია. ძვედ დროს, როდესაც ჯერ არ იყო სტამბა, წიგნების ხერით გადაწერა ხდებოდა. დიდი რავრის დამმაარსებერი წმ. ათანასე ათონერი დიდი იწყებდა ფსადმუნების გადაწერას, ხორო სადამოსკენ ასრუდებდა. მე ბიბლიოთეკაში ვმსახურობ. რათინებმა ყვერა მართდმადიდებერი და ბერძნუდ ენაზე დანწერიდი წიგნი დანვეს. მაგრამ ერთ კუთხეში მივაგენი სამ ხერხანწერს. აზრად მომივიდა მათი ათონის მთაზე წამოღება.

გამოვართვი ხერხანწერები და მამა თეოდოსს მიუტანე ბიბლიოთეკაში. ვთხოვე წაეკითხა, შეემოწმებინა შინაარსის სისწორე. მან შეისწავდა ხერხანწერები და დაადასტურა, რომ ზედმიწევნით მართდმადიდებურია. წიგნები ბიბლიოთეკაში დავიტოვეთ...

ასეთია ვითარება კათოლიციზმში. აწ მოისმინონ ეს პაპისტებმა და ამის მერე თქვან, რომ მათი „ეკრესია“ მაღდმოსიდია. ჩვენ გვაქვს მოწმობა კათოლიკების შუაგურიდან, უშუალოდ მათი იერარქისგან, რომედიც კარგად განათრებური და კეთიღშობიდი ადამიანია.

ერთმა კათოლიკე პროფესორმა ბრიუსერიდან იგივე მითხრა: კათოლიკურ ეკრესიაში ტერორი სუფევს. დღევანდერ დღემდე მართდმადიდებების მხრიდან გაერთიანების მცდერობის მიუხედავად, პაპებმა არც ერთი ნაბეჯი გადადგეს ერესის უარსაყოფად. ისინი კვრავ შეცდომიღები

აზიან.”

www.premiumi.ge